

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Elżbieta Karska

w sprawie ze skargi D. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn.
I ACa 974/21

z udziałem Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 15 października 2025 r.

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie toczącym się pod sygnaturą akt I ACa 974/21 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. przyznaje skarżącej D.S. sumę pieniężną w wysokości 6 500 (sześć tysięcy pięćset) złotych za okres od 9 sierpnia 2021 r. do 23 maja 2025 r.;**
- 3. zaleca Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie wyznaczenie terminu rozprawy w sprawie o sygn. akt I ACa 974/21 nie później niż w terminie miesiąca od dnia wydania postanowienia o podjęciu zawieszonego postępowania;**
- 4. oddala skargę w pozostałym zakresie;**
- 5. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata M. Ź. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł powiększoną o kwotę 55,20 (pięćdziesiąt pięć 20/100) zł podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną**

udzieloną z urzędu D. S. w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie sygn. akt I ACa 974/21.

Marek Dobrowolski Paweł Wojciechowski Elżbieta Karska

UZASADNIENIE

D.S. (dalej: „skarżąca”) w skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki z 23 maja 2025 r. (data prezentaty Sądu Apelacyjnego w Krakowie) wniosła o: (1) stwierdzenie, w postępowaniu apelacyjnym toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie sygn. I ACa 974/21 nastąpiła przewlekłość postępowania, (2) wydanie sądowi rozpoznającemu wskazaną sprawę zalecenia nadania sprawie dalszego biegu, w tym w szczególności przez niezwłoczne podjęcie bezzasadnie zawieszonego postępowania apelacyjnego oraz merytoryczne rozpoznanie apelacji najpóźniej w terminie dwóch miesięcy od doręczenia zwrotu akt sprawy z Sądu Najwyższego (3) zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz skarżącej kwoty 20 000 zł, (4) zasądzenie na rzecz pełnomocnika kosztów świadczonej z urzędu pomocy prawnej za postępowanie skargowe, które to koszty nie zostały uiszczone w całości ani w części.

Skarżąca wskazała, że postępowanie zainicjowane pozwem z 1 grudnia 2011 r. toczy się aktualnie przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie pod sygn. akt I ACa 974/21. Ww. postępowanie postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 marca 2024 r. zostało zawieszone do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o ubezwłasnowolnienie powódki (skarżącej), która to sprawa zawisła przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie, I Ns 90/22. Skarżąca wskazała, że postanowienie to, jako wydane przez sąd drugiej instancji, było niezaskarżalne. Skarżąca w dniu 30 września 2024 r. złożyła wniosek o podjęcie zawieszonego postępowania, który został oddalony niezaskarżalnym w toku kontroli instancyjnej postanowieniem z dnia 9 maja 2025 r.

W odpowiedzi Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie zgłosił swój udział w sprawie i wniósł o oddalenie skargi, a w przypadku jej uznania o przyjęcie mniejszej kwoty odszkodowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn.: Dz.U. z 2023 r. poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Stosownie do art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego.

Dokonując tej oceny, uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy,

stopień faktycznej i prawnej jej zawilóści, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego wskazuje, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można zasadniczo mówić w przypadku bezczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej w ciągu 12 miesięcy od daty wpłynięcia apelacji (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; z 18 maja 2016 r., III SPP 53/16; z 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; z 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; z 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18; z 13 grudnia 2018 r., I NSP 62/18; z 24 stycznia 2019 r., I NSP 87/18; z 27 marca 2019 r., I NSP 88/18). Nie oznacza to jednak, że w każdym przypadku, w którym przekroczony został okres 12 miesięcy, w czasie których nie wyznaczono terminu rozprawy, automatycznie następuje przewlekłość postępowania w rozumieniu ustawy.

Ten utrwalony standard orzeczniczy wyznacza swoiste domniemanie co do zaistnienia przewlekłości postępowania lub braku tejże. Sąd Najwyższy zwracał jednak uwagę, że nieuprawniona jest teza, iż przekroczenie okresu 12 miesięcy trwania postępowania oznacza automatycznie wystąpienie stanu przewlekłości, bez względu na okoliczności danej sprawy, a oceniając czy w danej sprawie mamy do czynienia z przewlekłością postępowania należy brać pod uwagę kryteria określone w art. 2 tej ustawy, zgodnie z którymi dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Powyższe oznacza, że przewlekłość postępowania nie ocenia się w sposób mechaniczny, lecz w każdej sprawie indywidualnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21). Ocena spełnienia obowiązku rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie zależy

od konkretnych okoliczności, a więc wymaga uwzględnienia wielu czynników wpływających na tok postępowania.

Podobnie przesłanki stwierdzenia przewlekłości postępowania określa ETPC, który ocenia, czy przewlekłość postępowania jest nieuzasadniona, w świetle szczególnych warunków sprawy i przy uwzględnieniu takich kryteriów, jak skomplikowanie (stopień złożoności) sprawy, zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenia materii objętej skargą (wyroki ETPC: z 21 września 2000 r., skarga nr 33082/96, w sprawie Wojnowicz przeciwko Polsce; z 4 kwietnia 2000 r., skarga nr 38670/97, w sprawie Dewicka przeciwko Polsce; z 26 października 2000 r., skarga nr 25693/94, w sprawie Sobczyk przeciwko Polsce; z 26 lipca 2001 r., skarga nr 29691/96, w sprawie Jedamski przeciwko Polsce; z 14 stycznia 2003 r., skarga nr 39505/98, w sprawie W.M. przeciwko Polsce; zob. też M.A. Nowicki, Europejski Trybunał Praw Człowieka – orzecznictwo, Tom I – Prawo do rzetelnego procesu sądowego, Kraków 2001, s. 46 i n. oraz powołane tam orzecznictwo tego Trybunału, a także postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21). Utrwalone orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka uznaje przy tym, że sprawa jest prowadzona przewlekłe, jeżeli trwa dłużej niż trzy lata w pierwszej instancji (zob. np. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 10 lipca 1984 r. w sprawie Guincho przeciwko Portugalii, nr 8990/80), a w dwóch instancjach powyżej pięciu lat (zob. wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 7 lutego 2006 r. sprawie Donnadiu przeciwko Francji, nr 19249/02). Opóźnienie zaistniałe w trakcie jednej z faz postępowania jest dopuszczalne, pod warunkiem, że łączny czas trwania postępowania nie jest nadmiernie długi (wyrok Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 8 grudnia 1983 r. w sprawie Pretto i inni v. Włochy; skarga nr 7984/77, zob. też postanowienia Sądu Najwyższego: z 4 stycznia 2023 r., I NSP 294/22; z 10 maja 2023 r., I NSP 35/23).

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym w niniejszej sprawie stwierdza, że całościowa ocena analizowanego postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie pozwala na przyjęcie, że jest ono prowadzone przewlekłe.

Z analizy akt wynika, że apelacje powódki oraz pełnomocnika powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie I C 1684/20 wpłynęły do Sądu Apelacyjnego 9 sierpnia 2021 r. (data prezentaty Sądu Apelacyjnego w Krakowie). 13 września 2021 r. wylosowano sędziego referenta oraz skład orzekający (k. 820, k. 868). Zarządzeniem z 8 grudnia 2021 r. nakazano doręczyć odpis apelacji stronie przeciwnej (k. 821). Termin rozprawy apelacyjnej wyznaczono na dzień 17 października 2023 r. (k. 869). Zarządzeniem z 11 października 2023 r. wobec choroby sędziego referenta odwołano termin rozprawy (k. 879). 29 listopada 2023 r. wobec długotrwałej nieobecności sędziego sprawozdawcy zarządzono ponowne wylosowanie sędziego sprawozdawcy (k. 882). 29 listopada 2023 r. wylosowano nowego sędziego sprawozdawcę (k. 883). 6 grudnia 2023 r. wylosowany sędzia sprawozdawca wniosł o wyłączenie go od rozpoznania sprawy z uwagi na fakt uprzedniego pozwania go przez skarżącą. Analogiczne oświadczenia złożyło jeszcze troje sędziów, którzy postanowieniem Sądu Apelacyjnego z 5 stycznia 2024 r. wyłączeni zostali od rozpoznania sprawy (k. 891). Wylosowany następnie kolejny sędzia referent złożył wniosek o wyłączenie go od rozpoznania sprawy z przyczyna analogicznych jak wyżej wskazane (k. 899).

Postanowieniem z 31 stycznia 2024 r. Sąd Apelacyjny wyłączył sędziego referenta (k. 902), a w dniu 8 lutego 2024 r. wylosowany został kolejny, a także dołosowano sędziów do składu 3 osobowego. Zarządzeniem z 13 lutego 2024 r. wyznaczony został termin rozprawy na 26 marca 2024 r. (k. 912). Termin ten odwołano zarządzeniem z 25 marca 2024 r. (k. 925). Postanowieniem z 26 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie na podstawie art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zawiesił postępowanie w sprawie do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o ubezwłasnowolnienie powódki zawisłej przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie sygn. akt I Ns 90/22 (k. 927). W tym samym dniu sędzia ze składu orzekającego wniosła o jej wyłączenie od rozpoznania sprawy z uwagi na uprzednie pozwanie jej przez skarżącą (k. 935). Postanowieniem z 29 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny uwzględnił żądanie sędziego (k. 938). 28 czerwca 2024 r. powódka drogą elektroniczną wniosła o wyłączenie od rozpoznania sprawy większości

(wymienionych imiennie) sędziów I Wydziału Cywilnego, w tym już prawomocnie wyłączonych (k. 950). 2 lipca 2024 r. Sąd Apelacyjny ustalił stan sprawy o ubezwłasnowolnienie powódki (k. 966). Zarządzeniem z 12 lipca 2024 r. pełnomocnik powódki zobowiązany został do uzupełnienia braków formalnych wniosku o wyłączenie sędziów (k. 982), co uczynił pismem procesowym z 30 lipca 2024 r. (k. 986). Pismem z 30 września 2024 r. pełnomocnik powódki wniósł o podjęcie zawieszonego postępowania (k. 990). Wobec złożonego wniosku o wyłączenie sędziów, Przewodniczący Wydziału zarządził, złożenie stosownych oświadczeń przez dotychczas niewyłączonych sędziów (k. 998), a 7 stycznia 2025 r. został wylosowany sędzia referent celem rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziów (k.1004). Postanowieniem z 13 stycznia 2025 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o wyłączenie dwóch sędziów wylosowanych uprzednio do merytorycznego rozpoznania sprawy, a w pozostałym zakresie wniosek jako niedopuszczalny odrzucił (k. 1005). Zarządzeniem z 29 stycznia 2025 r. Przewodniczący Wydziału wyznaczył brakującego sędziego do składu orzekającego (k. 1008). 30 stycznia 2025 r. pełnomocnik powódki wniósł o sporządzenie uzasadnienia postanowienia w przedmiocie wyłączenia sędziów (k. 1013), a po jego niezwłocznym sporządzeniu dnia następnego i doręczeniu, w dniu 28 lutego 2025 r. wniósł zażalenie (k. 1023). W dniu 11 marca 2025 r. wpłynęły także sporządzone bezpośrednio przez powódkę: wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia oraz zażalenie na ww. orzeczenie (k.1029).

Postanowieniem z 21 marca 2025 r. Sąd Apelacyjny: odrzucił wniosek powódki o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia; odrzucił częściowo zażalenie, a w pozostałym zakresie zażalenie oddalił (k. 1036). Pismami z 4 i 8 kwietnia 2025 r. powódka działająca osobiście i przez pełnomocnika wniosła o rozpoznanie wniosku o podjęcie postępowania (k. 1043, k. 1044). Zarządzeniem z 6 maja 2025 r. nakazano ustalić stan sprawy o ubezwłasnowolnienie powódki I Ns 90/22 zawisłej przed Sądem Okręgowym w Rzeszowie (k. 1047). Postanowieniem z 9 maja 2025 r. Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o podjęcie postępowania z uwagi na nieustanie przyczyny zawieszenia (k. 1049). W dniu 16 maja 2025 r. powódka złożyła kolejny wniosek o wyłączenie sędziego referenta, który to wniosek pozostawiony został w aktach bez dalszych czynności na podst.

art. 53¹ § 2 k.p.c. (k. 1054, k. 1070). 26 maja 2025 r. złożyła wniosek o rozpoznanie wniosku o wyłączenie sędziego referenta (k. 1073), który został pozostawiony w aktach sprawy bez dalszych czynności (k. 1078 *verte*).

O przewlekłości postępowania apelacyjnego można zasadniczo mówić w przypadku bezczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej w ciągu 12 miesięcy od daty wpłynięcia apelacji. Nie oznacza to jednak, że w każdym przypadku, w którym przekroczony został okres 12 miesięcy, w czasie których nie wyznaczono terminu rozprawy, automatycznie następuje przewlekłość postępowania w rozumieniu ustawy. Ocena spełnienia obowiązku rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie zależy od konkretnych okoliczności, a więc wymaga uwzględnienia wielu czynników wpływających na tok postępowania. Powyższe oznacza, że przewlekłość postępowania ocenia się w każdej sprawie w sposób indywidualny, z uwzględnieniem wymienionych okoliczności.

Od wpływu apelacji powódki i jej pełnomocnika do Sądu Apelacyjnego w Krakowie 21 sierpnia 2021 r. do dnia wniesienia skargi 23 maja 2025 r. upłynęły 3 lata i 9 miesięcy, a ponadto nie można tracić z pola widzenia, że postępowanie w sprawie zostało zainicjowane pozwem z 1 grudnia 2011 r. i łączny czas jego trwania na dzień wniesienia skargi tj. 23 maja 2025 r. wynosi 13 lat i 5 miesięcy.

Od momentu wpływu apelacji obu stron do Sądu Apelacyjnego w Krakowie 9 sierpnia 2021 r. do wyznaczenia w dniu 31 sierpnia 2023 r. terminu rozprawy na 17 września 2023 r. (k. 869 *verte*) upłynęły 2 lata. Już sam fakt wyznaczenia terminu rozprawy po ponad 24 miesiącach jest wystarczający dla stwierdzenia przewlekłości w niniejszej sprawie. Sąd Najwyższy miał przy tym na uwadze, że postanowieniem z dnia 26 marca 2024 r. Sąd Apelacyjny zawiesił postępowanie w sprawie i zawieszenie to trwa do chwili obecnej. Podczas zawieszenia postępowania podejmowane były czynności niecierpiące zwłoki tj. rozpoznawane były wnioski o wyłączenie sędziego. Podkreślenia jednakże wymaga, że nie leży w gestii Sądu Najwyższego ocena prawidłowości i celowości wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania apelacyjnego, które było wyrazem autonomicznej decyzji Sądu II instancji. Zawieszenie postępowania na podstawie

art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. ma charakter fakultatywny i pozostawione jest uznaniu sądu (zob. T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Art. 1–45816. Tom I, wyd. 2, 2023).

Nie można też tracić z pola widzenia, że zarówno wyznaczony na dzień 17 października 2023 r., jak również kolejny termin rozprawy apelacyjnej wyznaczony na dzień 26 marca 2024 r. nie odbył się. Sąd Najwyższy miał ponadto na uwadze, że skarżąca, wprowadzając korzystając ze swoich uprawnień procesowych, kierowała do Sądu Apelacyjnego liczne wnioski o wyłączenie sędziów orzekających w I Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w Krakowie, które wymagały podjęcia odpowiednich decyzji procesowych przez Sąd Apelacyjny. Część sędziów orzekających w I Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w Krakowie z uwagi na ich uprzednie pozwanie przez skarżącą w innych sprawach zmuszona była złożyć żądania ich wyłączenia od rozpoznania niniejszej sprawy. Powyższe okoliczności utrudniały Sądowi Apelacyjnemu organizację postępowania w sprawie i miały wpływ na jego wydłużenie.

Uwzględniając przedstawiony powyżej przebieg postępowania apelacyjnego oraz biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, a w szczególności fakt, iż od wniesienia apelacji do wyznaczenia terminu rozprawy na 17 września 2023 r. upłynęły 2 lata, podczas których nie podejmowane były żadne czynności, w ocenie Sądu Najwyższego zaistniały podstawy do przypisania Sądowi Apelacyjnemu nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu sprawy.

Odnosząc się do odpowiedzi Prezesa Sadu Apelacyjnego w Krakowie na skargę wskazać należy, że Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał, iż znaczny i stale rosnący wpływ spraw oraz niewystarczająca obsada sędziów nie usprawiedliwia przewlekłości postępowania i okoliczność ta nie zwalnia państwa z odpowiedzialności z tytułu przewlekłości postępowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06, z 17 lutego 2012 r., III SPP 2/12; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20, z 6 lipca 2022 r., I NSP 222/22; z 23 marca 2022 r., I NSP 48/22). Obciążenie pracą, liczba spraw oraz stan kadry orzeczniczej co najwyżej prowadzić mogą do stwierdzenia, że przewlekłość postępowania w konkretnej sprawie nie jest wynikiem zaniedbań, czy też uchybień ze strony sądu. Jednakże to na Państwie spoczywa obowiązek

zorganizowania warunków należytego sprawowania władzy jurysdykcyjnej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 września 2023 r. I NSP 119/23).

Zgodnie z art. 12 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, na żądanie skarżącego lub z urzędu sąd zaleca podjęcie przez sąd rozpoznający sprawę co do istoty albo przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze odpowiednich czynności w wyznaczonym terminie, chyba że wydanie zaleceń jest oczywiście zbędne. Zalecenia nie mogą wkraczać w zakres oceny faktycznej i prawnej sprawy.

Mając na uwadze, że w sprawie toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie o sygn. I ACa 974/21 dotychczas nie został wyznaczony termin rozprawy apelacyjnej, a sprawa jest zawieszona, Sąd Najwyższy zalecił jej wyznaczenie w terminie miesiąca od dnia wydania przez Sąd Apelacyjny w Krakowie decyzji procesowej w przedmiocie podjęcia zawieszonego postępowania.

Orzekając o przyznaniu skarżącemu od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie sumy pieniężnej w wysokości 6 500 zł, Sąd Najwyższy uwzględnił, iż zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o skardze na przewlekłość, minimalna wysokość sumy pieniężnej jaką należy zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego wynosi 500 zł za każdy rok dotychczasowego trwania postępowania, niezależnie od tego, ilu etapów postępowania dotyczy stwierdzona przewlekłość. Powyższe oznacza, że niezależnie od tego, że stwierdzenie przewlekłości postępowania dotyczyło wyłącznie postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie, to do obliczenia sumy pieniężnej należało wziąć pod uwagę cały okres trwania postępowania, który od wniesienia pozwu 1 grudnia 2011 r. do dnia wniesienia skargi 23 maja 2025 r. wyniósł ponad 13 lat. W ocenie Sądu Najwyższego przyznana kwota rekompensuje skarżącej zaistnienie i skutki przewlekłości postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie.

O wynagrodzeniu pełnomocnika zastępującego skarżącą z urzędu w postępowaniu ze skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie I ACa 974/21, Sąd Najwyższy, na podstawie § 23 ust. 4

oraz § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 763 z późn. zm.) orzekł jak w sentencji postanowienia.

[a.ł]